U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobců: **a) V. H., b) nezl. I. K.,** oba zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem, se sídlem U Klavírky 8, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2014, č. j. OAM-41/ZA-ZA08-K01-2014, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 5. 2015, č. j. 61 Az 11/2014 – 48,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. **s e u r č u j e** částkou 6582 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 5. 2. 2014 podala žalobkyně a), státní příslušnice Ukrajiny, jménem svým i jménem svého nezletilého syna, žalobce b), v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní uvedla, že svou vlast opustila dne 28. 6. 2002, do České republiky přicestovala mikrobusem za prací na základě pracovního víza, Českou republiku považovala za cílovou zemi. Sdělila, že nikdy nebyla členkou politické strany nebo jiné organizace, ale její druh a otec jejího dítěte ano. Vojenskou službu nikdy nevykonávala a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Svou žádost odůvodnila tím, že její druh a otec jejího dítěte byl žadatelem o mezinárodní ochranu. O udělení mezinárodní ochrany pro sebe a syna žádala rovněž z důvodu vyostřené situace na Ukrajině. Dodala, že matka jejího druha byla vězněna na Sibiři.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany byla nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona. Konstatoval, že žalobkyně a) uváděla v opakované žádosti naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty vrátit se na Ukrajinu, jako uváděla v průběhu správního řízení o její předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ke sdělení žalobkyně a), že na Ukrajině panuje vyostřená politická situace, podotkl, že žadatelka

neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit jakékoliv důvody, jež lze považovat za nové ve věci její opakované žádosti.

[3] Žalobu žalobců podanou proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Zcela se přitom ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobkyně a) odůvodňovala svou žádost již dříve uplatněnými důvody. Ohledně hlavního žalobního bodu, a sice nesprávného posouzení aktuální situace na Ukrajině, dospěl krajský soud k závěru, že se žalovaný zabýval aktuálním vývojem od listopadu 2013 až po dobu bezprostředně předcházející vydání napadeného rozhodnutí, svá zjištění podložil zprávami o zemi původu žalobců a správně vyhodnotil, že od podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedošlo k zásadní změně bezpečnostní a politické situace, která by zakládala opodstatněnost nově podané žádosti. Pro úplnost poznamenal, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany druhovi žalobkyně a) byla rovněž zamítnuta.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v níž brojili proti závěru žalovaného a krajského soudu, že změny v bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, a uvedli, že se měl žalovaný zabývat jejich žádostí meritorně. Stěžovatelé odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014 - 31, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že závažnými skutečnostmi ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, které by mohly ovlivnit postavení žadatele o mezinárodní ochranu a které nemohl bez vlastní viny uplatnit v předchozím řízení, jsou zpravidla skutečnosti, ke kterým došlo během času, zejména se jedná o „*změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele*“. Stěžovatelé uvedli, že ozbrojený konflikt na Ukrajině vypukl až po podání jejich v pořadí druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a tedy objektivně nemohli v předchozím řízení uvést skutečnosti týkající se bezpečnostního a politického vývoje na Ukrajině po anexi Krymu a vzniku separatistických republik v Doněcké a Luhanské oblasti. Je tedy až absurdní, že žalovaný a krajský soud nepovažovali vývoj na Ukrajině za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.

[5] Stěžovatelé podotkli, že jim v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního konfliktu ve smyslu §14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Své tvrzení doložili zprávami ministerstev zahraničních věcí Velké Británie a Spojených států amerických a zprávami lidskoprávních organizací. Stěžovatelé se domnívali, že boje na Ukrajině svou intenzitou dosahují hranice občanské války, a měli a to, že jim hrozí reálné nebezpečí ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82. Podle stěžovatelů má situace na východě Ukrajiny vliv na celé území. S poukazem na judikaturu švédského Odvolacího soudu pro migraci uvedli, že vnitřní ozbrojený konflikt je možný i na části území státu. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 37, měl žalovaný vzít v úvahu výše uvedené skutečnosti při hodnocení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[6] Stěžovatelé nesouhlasili s názorem krajského soudu o možnosti přesídlení v rámci Ukrajiny. Měli za to, že takový přístup podporuje vznik institutu vnitřního uprchlictví, který ovšem představuje srovnatelný, ne-li závažnější problém.

[7] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřovali stěžovatelé v tom, že krajský soud dostatečně nezdůvodnil, proč nebylo možno považovat jejich tvrzení ohledně současné situace na Ukrajině za nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Nadto se krajský soud nezabýval kriticky bezpečnostní situací na Ukrajině, když v odůvodnění napadeného rozsudku pouze citoval názor žalovaného, a nebylo tedy zřejmé, jakými úvahami se řídil.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti viděli stěžovatelé v tom, že krajský soud nesprávně posoudil vývoj situace v zemi jejich původu, a v nesprávném názoru, že konflikt dopadá pouze na oblast východní Ukrajiny. Stěžovatelé dále zrekapitulovali, že krajský soud nesprávně konstatoval možnost přesídlení v rámci Ukrajiny, neboť je tím podporován nežádoucí institut vnitřního uprchlictví. Namítali také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[9] V podání ze dne 31. 8. 2015 stěžovatelka a) dodala, že situace na Ukrajině je v současné době velmi nebezpečná, a je tudíž zarážející, že žalovaný za takových okolností vydal rozhodnutí o zastavení azylového řízení v nyní posuzované věci. Měla za to, že žalovaný spolupracuje s ruskými úředníky, z příběhů uprchlíků si libovolně vybírá a jeho postup je rasistický a podjatý. Stěžovatelka dále uvedla, že byla v minulosti společně se svým synem zajištěna v Zařízení pro zajištění cizinců, shrnula průběh soudního řízení ve věci zajištění a poznamenala, že Krajský soud v Brně svým rozhodnutím o oprávněnosti zajištění porušil zákon. Popsala také podmínky, za nichž následně pobývala v Pobytovém středisku, a vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 10. 2013, jímž byla zamítnuta její žádost o poskytnutí finančního příspěvku. Podotkla, že I. K., její druh a otec stěžovatele b), podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost vedenou pod sp. zn. 2 Azs 147/2015.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdil, že stěžovatelé ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedli zcela totožné důvody jako v předchozí žádosti a neuvedli žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. V této souvislosti žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 17. 6. 2014. Trval na svém závěru, že na Ukrajině ve vztahu ke stěžovateli prezentovaným důvodům nedošlo k natolik závažným změnám, které by vyžadovaly opětovné posouzení žádosti. Poukázal na to, že před svým odjezdem z Ukrajiny žila stěžovatelka a) v západní části Ukrajiny, konkrétně v obci Nerasnycja v Zakarpatské oblasti, která je pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, která proklamuje vládu demokracie a práva.

[11] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k jejímu podání, neboť byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Jakkoli Nejvyšší správní soud chápe, že se stěžovatelé nachází v nelehké životní situaci, právní úprava ani ve spojení s nejnovějšími tvrzeními stěžovatelů mu neposkytuje žádný prostor pro zásah do pravomocného rozhodnutí správního soudu ani žalovaného. Podání stěžovatelky a) ze dne 31. 8. 2015, které zdejší soud podle jeho obsahu posoudil jako doplnění kasační stížnosti, nebylo podáno ve formě požadované podle § 37 odst. 2 s. ř. s. (šlo o prostý email bez zaručeného

podpisu), a proto k němu zdejší soud nemohl přihlížet. Nadto lze podotknout, že většina námitek, které stěžovatelka a) v tomto podání vznesla, přímo nesouvisela s předmětem tohoto řízení, a tyto navíc nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, a proto by byly nepřípustnými i ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[14] Ve vztahu k ostatním kasačním námitkám neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost přijatelnou dle § 104a s. ř. s. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku odůvodnění svého usnesení připojuje.

[15] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, z něhož mimo jiné plyne, že *„[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Dále bude kasační stížnost přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[16] K námitce stěžovatelů, že se žalovaný měl jejich žádostí, byť opakovanou, zabývat meritorně, neboť došlo vzhledem k vývoji politické a bezpečnostní situace na Ukrajině k zásadní změně situace v zemi původu, uvádí Nejvyšší správní soud, že se problematikou opakovaných žádostí již dostatečně zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se jedná *„o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“*, a je tedy nutné zajistit, aby *„nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 29/2013 - 21). V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího

správního soudu uvedl, že *„[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.* Ve vztahu k poslednímu kritériu Nejvyšší správní soud konstantně zdůrazňuje, že „*hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Azs 29/2013 - 21). Z výše uvedeného vyplývá, že k meritornímu přezkumu opakované žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen pouze v případě, že změna situace v zemi původu může mít vliv na konkrétní situaci žadatele. Co se týče důkazního břemene, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 – 35 uvedl, že *„[p]ostupuje-li Ministerstvo vnitra ve věcech azylových tak, že se ujímá odpovědnosti za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale po žadateli o azyl žádá, aby unesl důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby, odpovídá to výkladu čl. 4 bodu pátého tzv. kvalifikační směrnice Evropské unie“.* Žalovaný tedy v nyní souzené věci nepochybil, pokud uzavřel, že na Ukrajině nedošlo ve vztahu k žadatelkou prezentovaným důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR od rozhodnutí správního orgánu o předchozí žádosti výše jmenovaných k natolik závažným změnám stran obecné bezpečnostní situace v zemi, aby si tyto vyžadovaly opětovné posouzení žádosti výše jmenované a jejího nezletilého syna ohledně možnosti jejich návratu do vlasti.

[17] Ohledně námitek stěžovatelů týkajících se ozbrojeného konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud uvádí, že se v nedávné minulosti zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26).

[18] K otázce vnitřní ochrany rovněž existuje bohatá a konstantní judikatura. Podrobně se Nejvyšší správní soud k této problematice vyjádřil v rozsudku ze dne ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 161, publ. pod č. 1551/2008 Sb. NSS. Na základě analýzy judikatury Evropského soudu pro lidská práva, rozhodnutí Sněmovny lordů ve věci J. H. a ostatní proti Ministru vnitra (Secretary of State for the Home Department) a Doporučení UNHCR (Vysoký úřad komisaře OSN pro uprchlíky) v oblasti mezinárodní ochrany z 23. července 2003 Nejvyšší správní soud uvedl následující kritéria: „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky (lze stěží požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleného stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování, a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna, a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.*“ V návaznosti na tento rozsudek Nejvyšší správní soud konstantně

judikuje, že *„[l]okální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, usnesení ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a usnesení ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 - 61). Závěry žalovaného a krajského soudu jsou tak zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a Nejvyšší správní soud nemá důvod se od této judikatury odklonit. Stěžovatelé ve své kasační stížnosti sice označují koncept vnitřní ochrany za nesprávný, ale kromě názoru, že koncept podporuje institut vnitřního uprchlictví, však neuvádí žádné argumenty, které by zdůvodňovaly judikaturní odklon od konstantní, zahraniční judikaturou i doktrínou podepřené, judikatury.

[19] K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V nyní posuzovaném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování kasační stížnost přijatelnou neshledal. Stěžovatelé spatřovali nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v nedostatečném zdůvodnění toho, proč nebylo možné považovat jejich tvrzení ohledně současné situace na Ukrajině za nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, a taktéž krajskému soudu vytýkali, že se kriticky nezabýval situací na Ukrajině a pouze citoval názor žalovaného. K těmto výtkám lze konstatovat, že se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku skutečně ztotožnil s názorem žalovaného a tento si přisvojil. Takový postup však Nejvyšší správní soud nepovažuje za chybný a vyvolávající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť z ustálené judikatury zdejšího soudu plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (k tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010 – 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 – 29).

[20] Z výše uvedeného je patrné, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti a krajský soud při svém rozhodování postupoval ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že usnesením ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 Azs 147/2015 – 52, odmítl kasační stížnost I. K., druha stěžovatelky a) a otce stěžovatele b), pro nepřijatelnost. Námitky, které stěžovatel vznesl, přitom byly obsahově obdobné těm, které stěžovatelé uplatňovali v nyní souzené věci.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Nejvyšší správní soud proto podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost, aniž se mohl zabývat její důvodností.

[23] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[24] Nejvyšší správní soud ustanovil usnesením ze dne 23. 7. 2015, č. j. 2 Azs 148/2015 – 22, zástupcem stěžovatelů advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M., a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby pro každého ze stěžovatelů (písemné podání ve věci samé – doplnění kasační stížnosti) ve výši 2 x 3100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Jelikož ustanovený zástupce činil společné úkony při zastupování dvou osob, náleží mu podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou osobu odměna snížená o 20 %, tj. 5440 Kč. Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést [§ 47 odst. 1 písm. a) a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty], tj. o 21 % z částky 5440 Kč, tedy o 1142 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 6582 Kč.

[25] K podání ze dne 24. 9. 2015, v němž ustanovený zástupce vyčíslil náklady řízení a požadoval přiznání odměny za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud uvádí, že úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) náleží zástupci pouze za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb. V nyní posuzované věci byl advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., ustanoven na základě soudního rozhodnutí, a tudíž se § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu neuplatní. Za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení ustanoveným zástupcem podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (který je obsahově nárokovanému úkonu nejblíže), Nejvyšší správní soud odměnu nepřiznal, neboť ustanovený zástupce nedoložil, že ve věci proběhla porada s klientem. Proto zdejší soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu jen za jeden úkon právní služby tak, jak je uvedeno v předchozím odstavci.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu